

му конь, но той не стои на краката си; съ прѣбитъ грѣбнакъ и ранени кълки той се свилъ около свойтъ ѣздачъ. Крѣвта тече изъ неговитѣ рани, а той се старае съ диханието на свойтъ ноздри да стопли истиналото лице на свойтъ господарь, и пѣма кой да го добие. Неговий киседжийски животъ вече се е свършилъ, а бѣднийтъ Враний трѣбва да се мъчи и да чѣка.

Вѣйводата не е раненъ, около него сж уцѣлили само трима момци и тѣ единъ слѣдъ други падатъ на земята и сами себе си промушватъ съ ножоветѣ. Тогава Помациитѣ и селачитѣ захванаха да викатъ Аллахъ, Аллахъ! и се хвърлиха върху него съ ножоветѣ. Вѣйводата, съ ятагана въ рѣка, стоеше на открито мѣсто, съ лѣвата рѣка той тури въ устата си отрова, която всѣкога носеше съ себе си, съ дѣсната сѣчеше на-лѣво и на-дѣсно. Дълго се продължава бойтъ на едного противъ много. Викъ, шумъ, врѣва и охкания. Крѣвта се лѣе изъ ранитѣ на вѣйводата и летятъ къмъ всички страни отрѣзанитѣ членове на Помациитѣ и селачитѣ. Ето дотърчаха заптиитѣ и викатъ: вуръ, вуръ, гяуръ.

Вѣйводата умира стоящецъ на краката си и пада връзъ камъка. Съ неговата смъртъ замлъкна пѣсеньта за Пресвѣтая Богородица Дѣва Мариа.

По заповѣдъ на юзбашинитѣ заптиитѣ се хвърлиха върху труповетѣ на българскитѣ момци и захванаха да имъ отрѣзватъ и отсичатъ главитѣ, кой както можаше съ своето желѣзо. Отрѣзанитѣ глави тѣ заловиха за коситѣ, понесоха ги и ги хвърлиха прѣдъ краката на каймакамина: тѣ всичкитѣ, заедно съ главата на вѣйводата, излѣзаха четиредесетъ и четири; главата на Кючюкъ Стефанъ бѣше четиредесетъ и пета.

Каймакамина вече сидѣше подъ джѣбтъ на распостланъ килимъ; Джонъ Буллъ около него, и тѣ наедно пияха ракия. Каймакамина се усмихваше.

— Славно момчета!

Той испрати ефендетата и мюлязимитѣ въ Габрово, въ Търново и на телеграфнитѣ станции за да се разнесе по-скоро навсѣкждѣ добрата вѣсть. На всичкитѣ сра-